

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 13 Ročník IX

16. září 2012

Tyto otázky jsou důležité pro každého a občas jsou snad až příliš důležité. Musíme se ptát sami sebe, zda lidé poslouchají ještě rady církve v sexuální oblasti. Je církev v této oblasti ještě stále autoritou a východiskem, nebo jen karikaturou přítomnou v médiích? Tím druhým je Boží Slovo. Druhý vatikánský koncil vrátil Bibli katolíkům. (...) Jen ten, kdo ve svém srdci vnímá toto Slovo, může být součástí těch, kteří budou nápomocní v díle obnovy církve a budou odpovídat na osobní výzvy správným způsobem. Boží Slovo je prosté a hledá jako přítele srdce naslouchající. (...) Ani klérus, ani církevní právo nemohou nahradit nitro člověka. Všechny vnější normy, zákony a dogmata jsou nám dány k tomu, abychom jasněji vnímali vnitřní hlas a rozlišovali duchy. Pro koho jsou svátosti? Tyto jsou tím třetím nástrojem uzdravení. Svátosti nejsou nástrojem k nastolení kázně, ale pomocí člověku, který se nachází v určité etapě na životní cestě a prožívá svou slabost. Přinášíme svátosti těm, kteří potřebují novou sílu? Myslím na všechny ty rozvedené a znovu sezdané, na ty „rozšířené rodiny“. Tito všichni potřebují zvláštní ochranu. Církev zastává nerozlučitelnost manželství. Je to milost, když se manželství a rodina „zadaří“... Postoj vůči „rozšířeným rodinám“ určí, zda se generace jejich dětí přiblíží k církvi. Dejme tomu, že určitá žena, opuštěná manželem, našla nového přítele, který se stará o ní a o její tři děti. Tato druhá láska vyjde. Pokud je tato rodina diskriminována, bude odříznuta nejen matka, ale také její děti. Pokud se rodiče cítí jako vnější vůči církvi, církev ztratí budoucí generaci. Před přijímáním se modlíme: „Pane, nejsm hoděn...“ My víme, že nejsme hodni. (...) Láska je milost. Láska je dar. Otázka, zda znovu sezdání mohou přistupovat k přijímání eucharistie, se má otočit. Jak má církev v síle svátostí přijít na pomoc těm, kteří se nachází ve složitých manželských situacích?

Co vy vlastně děláte?

Církev zůstala pozadu o 200 let. Proč s ní nic nezatřáslo? Máme strach? Strach místo odvahy? V každém případě víra je základem církve. Víra, důvěra, odvaha. Já jsem starý a nemocný, závislý na pomoci druhých. Dobří lidé kolem mě mi dávají pociťovat lásku. Tato láska je silnější než pocit rezignace, který čas od času prožívám vůči církvi v Evropě. Jen láska přemáhá únavu. Bůh je Láska. **Mám ještě otázku pro tebe: co můžeš dělat pro církev ty?**

<http://www.vojtechkodet.cz>

X. Národní svatováclavská pouť Stará Boleslav, Praha, Budeč

Jste srdečně zváni do Staré Boleslavi na slavnostní poutní mši svatou, která se uskuteční na Mariánském náměstí v pátek 28. září 2012 v 10.00 hodin. Informace o celém programu pouti na <http://tisk.cirkev.cz>

Zprávy a oznámení

Slavnost sv. Václava

Svatého patrona České země si letos připomeneme přímo na den Svatého Václava, v pátek 28. 9. v 18.00 hod. ve farním kostele Povýšení Svatého Kříže ve Starém Rožmitále. Těm, kdo mají možnost, doporučujeme účast na Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi.

Pouť na Zalánech

V sobotu 29. 9. zveme ve 13,00 hodin do Zalán všechny farníky na poutní bohoslužbu v kapli sv. Václava za účasti našeho souboru Třemšínská kvítka. Těšíme se na setkání...

Biblické a modlitební hodiny

Od středy 5. 9. znovu zveme všechny zájemce do malého sálu Společenského centra v Rožmitále na náměstí, kde se vždy po mši svaté (tedy v 19,00 hod.) můžeme pravidelně setkat, a to každý týden, takto: v sudé týdny (tedy od 5. 9.) na Biblickou hodinu a v liché týdny (tedy od 12. 9.) na Společenský modlitební program případně upřesníme v ústních ohláškách v neděli.

Na Biblických hodinách se věnujeme domluvenému úseku biblického textu (nyní Lukášovu Evangelium), Boží slovo si na úvod přečteme a po krátkém komentáři pokračuje přemýšlení i diskuse o přečteném, do které se může zapojit každý z přítomných. Závěr setkání pak tvoří modlitba. Na Společenský modlitební můžeme nenásilnou formou naplnit slova Pána Ježíše „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich...“ Náplň setkání tvoří rozjímání knihy Anselma Grúna: Modlitba jako setkání a následná společná modlitba přítomných...

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 26. 9. 2012. Redakce: P. Jan Kuník, Ivana Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.farnostrozmital.cz

Vážení farníci,

dovoľte mi, abych Vám po prázdninách a dovolených nabídl úryvky z Kristiánovy legendy. Toto dílo je přes své stáří velmi aktuální, a já věřím, že nás i dnes nejen příklad, ale i nebeská přímluva našeho patrona povzbudí ke statečnosti a pevnosti ve víře. Kéž Vám Pán udělí na přímluvu svatého Václava své pozhnaní.

Váš P. Jan Kuník

Život a umučení svatého Václava a jeho babičky svaté Ludmily (Kristiánova legenda)

Pravděpodobně z 10. století, překlad z latiny, překlad Oldřich Králík

...Blažený Václav, z vůle Kristovy kdysi zvolený za knížete, vyrostl z let chlapeckých a květem přepůvabného jinošství zářil. Vše, co mu od učitele Písma bylo pověděno, hluboko v paměti choval, a snažil se skutkem naplnit vše, co sluchem byl přijal. Proto matka jeho zpronevěřila s některými syny Belialovými, kteří s ní souhlasili, záviděli mu jeho činy a přesvaté snahy, radili se vespolek a řekli: Ach, co sobě počneme tu kam se obrátíme? Kníže náš, jež jsme na trůn povýšili, dal se převrátit od kněží a skoro mnichem se stal, proto sráznou tu navykou cestou neřestí našich kráčeti nás nenechává. A činí-li toto nyní ve věku chlapeckém nebo jinošském, což teprve asi činiti bude, až dospěje v muže nebo starce? Od toho dne tedy jali se naň velmi dotírati, vyhrožovali mu a jiných přemnoho přiskořil mu činili. Ale to všecko muž Bohu milý s duchem neoblomným snášel, zbraněmi víry to odrážející a štítem trpělivosti se obrňuje. A bezbožníci i na kleriky tu některé řeholníky, jichž učení bylo mu potravou, útočili ustavičnými úklady, pomýšleli je utratiti, tu hrozbami náramnými je děsili, takže nikdo z nich se nemohl k němu dostat. Než on toho všeho jsa vědom, s muži sobě věrnými skrytě zadní dvířka si prorazil, tu po západu slunce tajně některého klerika k sobě povolával, tu když svítalo, učitele nebo kněze sobě milého tajně zase propouštěl. A knížečku svou skrytou pod šatem nosil, tu kdekoli nalezl pokojné místočko, pilně v ní čítal, tu s vnitřním úpěním převelmi želel zatvrzelosti srdce lidu svého a slepoty i nevěry jeho. Posléze posilněn od Boha, tu statečností se opásv, povolal matku svou, tu všecky velmože, tu jak slušné bylo, obořil se na ně, jakož svědčí Kniha moudrosti: Slova moudrých jako bodce a jako vbité hřeby (Kaz. 12, 11). Ale blažený Václav pravil: Proč, synové zločinců a símě prolhané a mužové nešlechtní, bránili jste mi, abych se naučil zákonu Pána našeho Ježíše Krista a poslouchal jeho příkázání? Protiví-li se vám Kristu sloužiti, proč aspoň jiných nenecháte? Byl-li jsem pak já až dosavad pod vaší péčí a mocí, od nyníjška ji odmítám a Bohu všemohoucímu z upřímného srdce chci sloužiti.

...Když tedy blažený kníže Václav s pomocí Kristovou spořádal, tu upevnil svoji říši, ani můj duch, jazyk, řeč, ani papír by nestačily vystihnout, jak se osvědčoval před Kristem, tu jakou nádobou vyvolenou se ukázal, tu také proto, že břemenem hřichu jsem obtěžkán, nemohu vyličiti, jakých škod vojín Kristův, Pánu svému slouže, dábulo nadělal, tu co snopků do stodoly Kristovy jakožto věrný sluha jeho sklídlil. Ale abych přece z mnohého něco málo pověděl, Václav od dětství se neuchyluje od kázně Páně, pravdomluvný byl v řeči, spravedlivý na soudu, věrný ve všem, co mu svěřeno, míru lidské dobroty překonáváje. Neboť když nějaký provinilec octl se před sborem soudců, tu soudcové se za jeho přítomnosti chystali nad ním vyřknout ortel smrti, vycházel pod nějakou zámlinkou ven a skrýval se, kam mohl, pamětliv hrozby Kristovy v evangeliu: Nesuďte, tu nebudete

souzení, neodsuzujte, tu nebudete odsouzeni (Luk. 6, 37). Žaláře a šibenice za starodávna postavené a až do jeho doby stojící bořil, sirotků, vdov, chudých, lkajících a raněných neúnavným byl utěšovatelem, hladově nasycoval. Žiznivě občerstvoval, nahé odíval, nemocné navštěvoval, mrtvé pochovával, cizince a pocestné jako své nejbližší příbuzné přijímal, kněze a kleriky a mnichy jako Pána ctil, bloudícím cestu pravdy otvíral, pokoru, trpělivost, tichost, lásku, která všechno převyšuje, zachovával, násilím tu lstí nikomu nic neodňal, vojsko své netoliko nejlepšími zbraněmi, ale i oděvem opatroval. Těmito a takovými ctnostmi již od útlého mládí znamenitě kvetl a kříž Kristův na své údy klada, pamětliv byl příkázání Božího, jimž se praví: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne (Mat. 17, 24). Chodíval v době postní – ještě zimní – ledovitou a srážnou stezkou bos od hradu k hradu chrámy Kristovy pěšky navštěvuje, takže bývalo vidět, jak jeho šlépěje jsou krví zvlhlé. Kromě toho pro uchování cudné čistoty, k níž se zaslíbil, chodil v předsrně košili žíněné, která z úcty k němu až podnes chová, tu vypadá jako nová, tu jsa ustavičně vespod jako mnich oděvem vlněným oděm, navrchu však zahalen v nejkrásnější roucho knížecí, skvěl se před Bohem i před lidmi. Na posílení údů skrovně potravu požíval, tu vytrvale bděl, díky neskonale Bohu samému vzdávati neustával. A přihodilo-li se mu někdy, když jako kníže mezi takovými zvířaty hodoval, že pozdním večerem nad obyčej hojněji se napil, ze spánku časně ráno se vytrhl a rychle spěchal do chrámu, a jakmile nějakého kněze nebo klerika tam zastihl, z roucha, v které byl oděm, ať bylo sebelepší, se svlékl, tu dal nimi je. A padaje mu k nohám snažně prosil, aby se zaň co nejujistěji u Krista Pána přimlouval, by mu milostivě prominul hřích, jehož se včerejší noci dopustil.

V službách Božích tak byl horlivý, že denně obětní chléb vlastněma rukama připravený Pánu přinášel. Neboť v čas žní v tichu tmavé noci na své pole vycházel, tu s nejvěrnějším sluhou svým, o kterémž později budu vyprávět zvláštní zázrak, znamenitě dokazující zásluhy jich obou, pšenici žal a na svých ramenech domů nosil, na ručním mlýnku mlel, sám zároveň jsa pekařem i knížetem mouku prosíval, pro vodu chodil a v noci jí vážil, říkáje: Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého; a také domů ji donášel, s onou jemnou moukou ji mísil a hostie dělal. Též na vinici pospíchal, hrozny trhal a vlastněma rukama vmačkával, víno do džbánů naléval a k svatě oběti uchovával. A poněvadž pověřené obřady pohanské nebyly ještě z kořene vymýceny a přemnoho mužů chvátávalo obětovat ohavné žertvy démonům, a jídlem a nápojem z nich se poskvrňovali, on nikdy s nimi nedržel spolku, nýbrž vždy se jim vyhnul, vymysliv si nějakou záminku. Žaláře pobořil, šibenice a mučidla, jež až do té doby sloužily k popravování lidí, ve svém milosrdenství do základů strhal a chrámy pohanské se zemí srovnal.

Když se o tom dověděli křesťané, jako včely do úlu se k němu hrnuli, kněží, jáhnové a přechetní sluhové Boží z Bavor, Šváb a jiných zemi, s ostatky svatých a hodnými knihami. Tyto všecky s velikou ctí přijímal a radostně vítal, jak se slušelo, a bohatě zlata nebo stříbra hodnost, krzen, otroků i oděvů mnoho rozdával a všem, jak potřebí bylo, sloužil.

Všichni ti učitelé se divili jeho moudrosti, takže zřejmě mohl prohlašovati se žalmistou: Nade všechny učitele své jsem porozuměl, neboť příkázání tvá jsou rozjímáním mým (Žalm 118, 99); v jeho myslí drahocenná perla zářila nezkaleným jasem. Také mu Pán ráčil uděliti milost své nepřeborné laskavosti, že v přemnoha bitvách byl vítězem.

Vznešený v tváři, v cudnosti maje zalíbení, ačkoli tato ctnost je řídká i u ženatých, život pozemský touže ukončiti mučednictvím, přivětivě vždy rozmlouval s tichými, avšak na neurvalce, tuláky, na lidi oddané obžerství a pijanství i ty, kteří se uchylovali od pravé víry a přímé cesty, božským rozhorlením býval popuzen..., vždycky proti starému nepříteli chápaje se štítu víry a kopím Ducha svatého, jež je slovo Boží, neústupně porážel povětrné mocnosti tohoto světa.

Byl pravým citelem Kristovým bez nejmenší úhony, mnohé podle apoštolských příkazů přesvědčoval, zapřisahal a káral neúnavně, všechny k večerí pravého Hospodáře zval a z chřtánu ďáblava vyrvané do lůna svatě matky církve uváděl, božskou potravou ustavičně je posiluje. Když potom, jak milost Boží v srdce mu vnukla, chrám Páně ke cti blaženého Víta mučedníka pomyslel založiti, poselstvo vypravil do Řezna k biskupovi, k jehož diecézi, jak jsme již dříve poznamenali, Čechy tehdy náležely, aby mu biskup podle kanonických předpisů dovolil vystavěti basiliku, řka: Otec můj vystavěl kdysi kostel Páně ke cti blaženého Jiřího, já pak s vašim povolením toužím založiti týmž způsobem chrám ke cti blaženého mučedníka Kristova Víta. To uslyšev ctihodný biskup, s díků činěním rozepjal ruce ke Kristu Pánu a děl: Synu mému přestátnému Václavovi tento vzkaz, až se vrátíte, vyřídíte: Kostel tvůj již před Pánem stojí, překrásně vystavěn. Když to kníže uslyšel, zaradoval se v srdci, základy kostela brzy položil a zdi výborně postavil...

Pokračování příště...

Zprávy z církve

Zemřel kardinál Carlo Maria Martini

Ve věku 85 let zemřel 31. 8. 2012 odpoledne kardinál Carlo Maria Martini, někdejší milánský metropolit. Poslední dny strávil v domě svého řádu, jezuitů, v Gallarate na severu Itálie. Do Tovaryšstva Ježíšova vstoupil ve věku 17 let. Byl známým exegetou. Mimo jiné stál jako rektor v čele Papežského biblického institutu a Papežské gregoriánské univerzity. Jan Pavel II. jej v roce 1980 jmenoval milánským arcibiskupem.

Smrt kardinála Martinioho zasáhla nejen obyvatele rozlehlé milánské arcidiecéze, v jejímž čele stál přes 22 let – říká o svém řádovém spolubratru P. Federico Lombardi. Připomíná, že zemřelý kardinál byl biskupem, který slovem, perem i novátorskými pastoračními postupy dokázal hlásat víru lidem naší doby. Díky tomu získal uznání ze strany blízkých i vzdálených a stal se vzorem pro mnoho biskupů na celém světě. Mluví o. Federico Lombardi:

Kardinál Martini byl vzděláním i charakterem jezuitou, učencem, znalcem Písma svatého. Slovo Boží pro něho bylo výchozím bodem a základem jeho postoje ke všem aspektům skutečnosti. Duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly byly matricí jeho spirituality a duchovní pedagogie, základem trvalého a konkrétního vztahu mezi četbou Božích Slova a životem. Jan Pavel II. projevil odvážnou intuici, když člověka s tak bohatou kulturou a duchovním životem, vědce, rektora Biblica a Gregorinany postavil do čela jedné z největších diecézí na světě. V drobné nedávno publikované knížce nazvané „Biskup“ kardinál Martini píše: „Ať si žádný biskup nepředstavuje, že bude účinně vést svěřený lid množstvím nařízením a dekretů, zákazů a negativních soudů. Ať se soustředí spíše na duchovní formaci, probouzí lásku k Písmu svatému a představuje pozitivní důvody našeho následování evangelia. Tak získá daleko víc než přísňým voláním po dodržování norem“. Tato slova jsou cenným dědictvím. Je dobré na ně pamatovat, když dnes hledáme cesty nové evangelizace. říká vatikánský tiskový mluvčí a ředitel Vatikánského rozhlasu, o. Lombardi.

8. 8. 2012, tedy několik týdnů před svou smrtí kardinál Martini autorizoval svůj poslední rozhovor, který s ním uskutečnil rakouský jezuita Georg Sporschill a publicistka Federica Radici. Rozhovor vyšel den po jeho smrti (1. 9. 2012) v italském deníku "Corriere della Sera" a vyjádřili se o něm takto: „Je to jakýsi duchovní odkaz“. V některých zahraničních médiích se rozhovor objevil s provokativním titulkem „Církev zůstala pozadu o 200 let“, což mu pomohlo, aby neskončil v zapomnění.

Uveřejňujeme zde plný text tohoto rozvoru v českém překladu P. Angela Scarana:

Jak vidíte stav církve?

Církev je unavená, v blahobytné Evropě a v Americe. Naše kultura zestárla, naše kostely jsou velké, naše řeholní domy prázdné a církevní byrokratický aparát bobtná, naše obřady a roucha pompézní. Vyjadřují však tyto věci to, co jsme my dnes? Blahobyt tíží. Dnes jsme na tom stejně jako ten bohatý mladík, který odešel, když ho Ježíš povolal, aby se stal učedníkem. Víím, že nemůžeme opustit všechno jen tak snadno. Přinejmenším však můžeme hledat lidi svobodné, kteří jsou blízko druhým. Takovými byli biskup Romero a jezuitští mučedníci z El Salvadoru. Kde jsou u nás hrdinové, od kterých se inspirovat? Za žádnou cenu je nesmíme omezit pouty instituce.

Kdo může dnes pomoci církvi?

Otec Karl Rahner rád používal obraz řevavých uhlíků pod popelem. V dnešní církvi vidím tolik popela na řevavých uhlících, že mě často uchvacuje pocit bezmocnosti. Jak osvobodit hořící uhlík, aby se plamen lásky stal silnější? Nejprve musíme hledat tyto řevavé uhlíky. Kde jsou ti jednotlivci plní velkodušnosti jako onen dobrý Samaritán? Kteří mají víru jako ten římský setník? Kteří jsou nadšení jako Jan Křtitel? Kteří se odvažují nových věcí jako Pavel? Kteří jsou věrní jako Marie z Magdaly? Papeži a biskupům doporučuji, aby dávali do vedoucích pozic dvanáct lidí „mimo daný standard“. Lidi, kteří budou blíž chudým, kteří budou obklopeni mladými a budou zkoušet nové věci. Potřebujeme konfrontaci se zapálenými lidmi, aby se duch rozšířil všude.

Které nástroje doporučujete proti únavě církve?

Doporučuji tři velmi silné. Tím prvním je obrácení: církev musí uznat své chyby a musí projít radikální cestu proměny, počínaje papežem a biskupy. Pedofilní skandály nás nutí k tomu, abychom započali cestu obrácení. Otázky ohledně sexuality a všech témat kolem těla jsou toho příkladem.

Zápis ze schůzky farní rady dne 4. 9. 2012

Přítomni: pan farář J. Kuník, H. Hoyer, H. Hochmutová, I. Hoyerová, J. Drechsler, J. Drazdík, M. Hochmut, J. Hořejší, F. Liška

Nepřítomni, omluveni: V. Hašek, J. Horníková, J. Matějka

- 1) Úvodní slovo p. faráře
 - 18. 9. se má uskutečnit jednání s o. biskupem o situaci ve farnostech
 - prosba o modlitbu
 - zatím není jasné, které farnosti p. farář dostane
 - otázka týmové farnosti
- 2) Fara
 - potřeba soukromí na faře – oddělit veřejný a soukromý prostor fary
 - nová kuchyně – je třeba ji dovybavit – lednička + nádobí: zařídí H. Hochmutová
 - dokončit úpravu klubovny = místnost za společenskou místností; zjistit stav podlahy, položit koberec a místnost vybavit nábytkem: pověření p. Drechsler, Hořejší, Hochmut
 - bezpečnost farní budovy – potřeba dalších bezpečnostních dveří ve verandě
 - špatný stav oken – návrh na jejich repasi, okna budou prohlédnuta truhlářem, zajistí P. Hořejší
 - osazení bezpečnostních folií
- 3) Rekonstrukce WC
 - 30. 5. byla stavba zkolaudována
 - ze strany stavebníka přislíbena výměna zámku a úprava dveří – špatně se zavírají
 - je třeba nainstalovat dávkovač mýdla, papírových ručníků a zásobník toaletního papíru – toto vybavení projekt neřeší
 - závěrečné vyúčtování bude hotové v září, po poslední splátce
- 4) Farní zahrada
 - ohradní zeď ve spodní části se vybojila patrně kvůli stromu, ten je poražen, terénní práce odloženy
- 5) Čistění okapů – provede odborná firma
- 6) Půda městského kostela
 - znečištěna holubími výkaly, hrozí výskyt dřevomorky
 - dva návrhy – a) najmout odbornou firmu, b) požádat o spolupráci technické služby města, byl přijat návrh a) – nechat vypracovat nabídku
- 7) Nový farní web
 - autor: P. Soukup ml.
 - web je ještě ve výstavbě
 - obsluha webu: p. farář, I. Hoyerová, příp. H. Hochmutová
- 8) Akce:
 - Starorožmitálská pouť + poděkování za úrodu – 16. 9., p. farář vybídne farníky, aby přinesli své výpěstky; na závěr svátostné požehnání a Te Deum
 - návrh duchovního uspořádat duchovní obnovu pro členy farní rady – dán čas na rozmyšlenou
 - 14. 9. vikariátní setkání mládeže ve Starém Rožmitále, 18,00 mše sv., od 19,00 hodin vlastní setkání
- 9) Diskuse:
 - M. Hochmut:
 - nabízí obnovu zlatých linek ve farním kostele – je třeba zakoupit zlatou barvu
 - návrh, aby měli farníci možnost poznat p. vikáře z Písku
 - I. Hoyerová:
 - dotaz, jak bude organizován úklid WC – návrh spojit jej s úklidem kostela, p. farář vyhlásí

Příští schůzka: 8. 11. 2012

Zapsala: Ivana Hoyerová

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 17. do 30. září 2012						
Den	Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bohutín	Třebsko	Ostatní
	farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého				
17. 9.		mše sv. není				
18. 9.		mše sv. není /intence Za Ladislava Varvařovského, oboje rodiče a d. v o. v místě pobytu duchovního/				9,30 kněžský den České Budějovice
19. 9.		18,00 Za farníky				19,00 biblická hodina Společenské centrum
20. 9.		8,30 Na úmysl dárce				18,00 mše svatá Voltuš
21. 9.		mše sv. není /intence Na úmysl dárce v místě pobytu duchovního/				
22. 9.	14,00 mše svatá + křest Anežky Haškové	18,00 Za Helenu a Josefa Bartovy a za celou jejich rodinu				
23. 9.	8,15 Za rod Foučků, Tesků a d. v o.		9,45 mše sv.	11,30 mše sv.	14,00 bohosl. slova.	13,00 začátek pěší pouti mladých fara → 15.00 mše svatá Pročevily + táborák
24. 9.		18,00 Za Marii Trčkovou, živé členy rodu; poděkování za Boží pomoc a ochranu				
25. 9.		mše sv. není				
26. 9.		18,00 Za Marii Hochmutovou a celý rod Hochmutových				19,00 modlit. skupina Společenské centrum
27. 9.		8,30 Za rodiče Královy, za sourozence, švagra Václava a d. v o.				14,30 mše svatá Centrum soc. služeb
28. 9.	Slavnost sv. Václava 18,00 Za farníky					
29. 9.		18,00 Na dobrý úmysl				13.00 poutní mše sv. k sv. Václavu Zalány, kaple
30. 9.	8,15 Za Stanislava Šourka, manželku Růženu, oboje rodiče a sourozence		9,45 mše sv.	mše sv. není	14,00 mše sv.	19.00 Svatováclavský koncert Edity Adlerové /zpěv/ a Vladimíra Roubala /varhany/ kostel Hvožd'any